

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Vánoční písnička • Nudíte se – zkuste si zaplavat! • **Lavička Václava Havla**
Jak se hledají netopýři • **Psychosomatická medicína** • Pohled do staré
obecné školy • **Portrét dobřichovického nakladatele** • Kultura • **Sport**

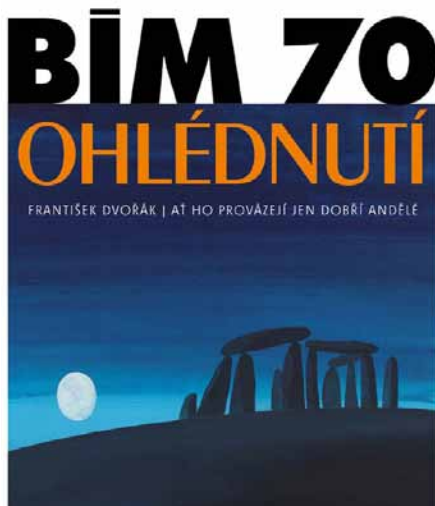

PŘÁNÍ TOMÁŠI BÍMOVI

Ten, jehož obrazy provokují básníky

Přes mnohá doporučení, kam se uchýlit pro potěchu duše, jsem jedno takové místo našel. Nalézá se před obrazy Tomáše Bíma. Nedokážu jazykem teoretiků umění oslavovat jejich „jásavé tóny, které umocňují hřejivý pocit z umělcova poselství“. Říkám, že je mi před nimi blaze a že bývám před nimi dlouze přikován. Začínají se totiž ve mně odvíjet příběhy, které Tomáš nakousl. Té slečny, co si zapomněla podprsenku před stohem, těch nedopalků a zmačkané krabičky od cigaret u libeňské zdi, opuštěné sklenice limonády na stolku u tenisového kurtu. Ty lidičky, co se těch věcí dotýkali nebo je žmolali v ruce, tam před chvílkou byli, jako by si jen odskočili za rám. Tomáš Bím zastavuje čas a staví mu nádherný barevný pomník.

Nám uniká jeho svět mezi prsty, a proto jsme tak rádi, když nám ho maluje. My už se sice jakž takž umíme pohybovat po rakouských sjezdovkách a způsobilě srkat drink na terasách drahých přímořských letovisek, ale neumíme se třeba ani jednou za den podívat na oblohu. Žijeme uspěchaně, chudě a nevšímavě, ve světě slev a akcí, fa-

Obálka knihy, která byla vydána u příležitosti letošní výstavy Tomáše Bíma v Novoměstské radnici v Praze.

lešných celebrit a pochybných vzorů. Tomáš nám tyto nedostatky vynahrazuje. Dokonce bych se nebál přirovnání, že to, co

byl pro mě ve zlatých šedesátých Semafor, jsou dneska pro mě jeho obrázky. Je v nich ticho a laskavo, jen sem tam zabzučí moucha nebo kovová vrátka na kurtu způsobně zaklapnou v zámku. Je to nádherné vyprávění o chvílích, o kterých člověk buď sní, nebo je dokonce prožil, ale neumí je nikomu sdělit. A provokují básníky, protože sami jsou poesíí.

Nechci se pouštět ani do pokusu o jeho zaškatulkování. Nepřisluší mi to, ani to neumím a hlavně je to zbytečné. Tomáš Bím maluje atmosféru chvíle. Zachycuje její neopakovatelnost, zachraňuje ji pro nás, maluje okamžik rozpoložení duše. Nermaluje skutečnost, jen si půjčuje zážitky nebo vypráví příběhy, které voní lidskostí a jako prostředky si bere věci důvěrně známé. A jestli tak činí v rouše nějakého –isty technikou kvaše, oleje či akrylu, na tom houby záleží.

Toulouse Lautrec je doma na Montmarturu a v Moulin Rouge, Vincent van Gogh je nerozlučně spojen s Arles, Paul Gauguin zvětčuje snědé Tahitanky a Tomáš Bím je malířem opuštěných zákoutí plných života. Tomáše Bíma jako člověka nejpriléhavěji a nejvýstižněji charakterizuje geniální sou-sloví z dílny pana Hrabala – něžný barbar. Je pravdivý, syrový, nepřetvařuje se, od života si bere, co hrdlo ráčí, říká, co si myslí a nebere si servítky, ale když všechny návštěvy z atelieru zmizí a naproti mu jde noc, vezme do ruky štětec a promění se v to, čím ve skutečnosti je. Křehký, zranitelný, vnímavý a citlivý kumštýř, který se ocitá ve svém světě, kde je sám, kde si nedočká-vě vymalovává duši a kde je mu neskonale dobře. Ať je mu dobře ještě hodně dlouho. I kvůli nám.

Miloš Novotný

POHODOVÝ FOTBALOVÝ PODZIM 2016

V minulém soutěžním ročníku 2015/2016 střídali dobřichovičtí fotbalisté, dobré výkony se slabšími a nakonec se umístili v lepším středu tabulky III. třídy.

Dosažené umístění bylo v oddílu sice přijato s uspokojením, ale zároveň převládá názor, že současný tým by mohl být ještě úspěšnější...

O prázdninách se výboru oddílu kopané podařilo ke družstvu mužů, které bylo dva roky bez odborného vedení, sehnat kvalifikovaného trenéra pana Ladislava Kocourka, bývalého ligového hráče Bohemians a Dukly Praha. Ten hráčům naordinoval každý den (!) po práci trénink a zároveň jim slíbil dřinu, pot a zase dřinu, což je jediná cesta k úspěchu...

A stalo se. Hoši si během léta nejenom

pěkně „máklí“, ale také se přiučili některým fotbalovým dovednostem. Do kádru složeného výhradně z místních dobřichovických hráčů přišli bratři Petr a Pavel Kříšťkové z Jíloviště a Dan Skučko ze Všenor. No a pak to začalo.

Dobřichovice do soutěže vletly jaké meteor a nejen že porážely jednoho soupeře za druhým, ono se na to dalo i koukat! Sedm vítězných utkání v řadě!

Fotbal však není bezkontaktní sport. Kdysi se říkalo, že fotbal je válka, nebo že bolí. Naši největší slabinou je úzký kádr. Téměř všichni klíčoví hráči museli vynechávat, nebo nastupovali s nedolčenými zraněními. To se podepsalo na některých výsledcích i na první porážce v Jinočanech. Na herním projevu to také bylo znát, vytrtila